

RZECZNIK PRAW OBYWATELSKICH

Warszawa, 19 stycznia 2016 r.

Adam Bodnar

XI.543.4.2016.MS

Pan
Mariusz Błaszczak
Minister Spraw Wewnętrznych
i Administracji
ul. Batorego 5
02 – 591 WARSZAWA

W nawiązaniu do przekazanego w ramach uzgodnień międzyresortowych i konsultacji publicznych projektu rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie relokacji cudzoziemców w roku 2016, działając na podstawie art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 15 lipca 1987 r. o Rzeczniku Praw Obywatelskich (Dz.U. z 2014 r., poz. 1648 z późn. zm.), chciałbym przedstawić Panu Ministrowi poniższe stanowisko.

Podstawę prawną do wydania rozporządzenia w sprawie relokacji cudzoziemców w roku 2016 stanowi art. 86b ust. 1 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U. z 2012 r., poz. 680 z późn. zm.). Przepis ten upoważnia Radę Ministrów do określenia, w drodze rozporządzenia, liczby cudzoziemców, którzy mogą być przesiedleni lub relokowani do Polski w danym roku, państw, z których będą oni przybywać i wysokości środków przeznaczonych na pokrycie kosztów przesiedleń lub relokacji. Należy przyjąć, że projektowane rozporządzenie doprecyzowuje sposób, w jaki władze polskie realizować będą zobowiązania przyjęte podczas ubiegłorocznych posiedzeń Rady Unii Europejskiej, poświęconych polityce Unii wobec migrantów pochodzących z Bliskiego Wschodu i Afryki, poszukujących w Europie ochrony międzynarodowej. Efektem tych posiedzeń były dwie decyzje Rady (nr 2015/1523 i 2015/1601), na mocy których Polska zobowiązała się do przyjęcia w ramach procedury relokacji 6 182 osób z Grecji i Włoch. Obie decyzje zakładały przy tym, że relokacje zostaną przeprowadzone w ciągu dwóch lat i cały proces zakończy się we wrześniu 2017 roku.

W § 2 ust. 1 projektowanego rozporządzenia Rada Ministrów proponuje, aby w 2016 roku w trybie relokacji Polska przyjęła nie więcej niż 400 osób. Oznacza to, że w roku 2017, chcąc wykonać zobowiązanie, władze polskie będą musiały relokować na terytorium

kraju ok. 5800 cudzoziemców. Taki nierówny podział liczby osób, które Polska zobowiązała się przyjąć, może powodować trudności w realizacji procedur relokacji w 2017 roku. Dotyczyć to może zarówno konieczności przyjęcia i rozpatrzenia w jednym roku większej liczby wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej, jak i zapewnienia wszystkim cudzoziemcom, którzy wnioski takie złożą, dostępu do należytej pomocy socjalnej (zwłaszcza w otwartych ośrodkach dla cudzoziemców, gdzie liczba dostępnych miejsc jest zwykle ograniczona). Trzeba przy tym podkreślić, że zgodnie z ustawowymi wytycznymi Rada Ministrów wydając rozporządzenie uwzględnić powinna konieczność zaspokojenia niezbędnych potrzeb relokowanych cudzoziemców w okresie postępowania w sprawie udzielenia ochrony międzynarodowej. W związku z tym – w mojej ocenie – aby uniknąć niepotrzebnych trudności, w tym organizacyjnych, **warto rozważyć, czy już w 2016 roku Polska nie powinna przyjąć w ramach relokacji większej liczby osób.**

Na wydatki związane z relokacją do Polski maksymalnie 400 osób Rada Ministrów przeznaczyła kwotę 10 507 tysięcy zł (§ 3 projektowanego rozporządzenia). Z tej kwoty prawie 3 mln zł służyć mają pokryciu kosztów integracji przyjętych przez Polskę migrantów oraz realizacji obowiązku szkolnego przez dzieci. Chciałbym więc zaznaczyć, że **pomoc, jaką osoby relokowane otrzymają w Polsce, w żadnym wypadku nie może być niższa, niż pomoc świadczona pozostałym cudzoziemcom, którzy w naszym kraju ubiegają się o ochronę międzynarodową.** Wysokość środków przeznaczonych na zadania związane z integracją, aktywizacją zawodową, nauczaniem języka polskiego, a także wspieraniem procesu edukacji w szkołach będzie bowiem miała istotny wpływ na to, czy osoby relokowane otrzymają w Polsce realną szansę na usamodzielnienie się po tym, jak otrzymają już ochronę międzynarodową.

Mam nadzieję, że przedstawione uwagi okażą się pomocne.

Podpis na oryginale